

[Lise Østergaard]

indtryk, at industrien er blevet mere opmærksom på disse synspunkter end tidligere, og særlig er det mit indtryk, at den konference, som Industrirådet holdt i sidste måned om erhvervslivet og udviklingslandene, i meget høj grad har bidraget til at belyse forholdene omkring dette emne og til at lægge grundlaget for et nuanceret syn på det internationale marked, som bistandsorganisationerne udgør.

Jeg omtalte tidligere den henvendelse, som Industrirådet har sendt regeringen efter denne konference, og som det konservative folkeparti bygger sit beslutningsforslag på under henvisning til bemærkningerne til forslaget. Denne henvendelse indeholder en række konstruktive forslag, som i øjeblikket er genstand for overvejelse i de berørte ministerier. Regeringen ser denne henvendelse som udtryk for, at man fra industriens side nu i højere grad vil have opmærksomheden rettet derhen, hvor de virkelig store muligheder ligger på længere sigt, nemlig de internationale fonde. Hvis dette indtryk er korrekt, er det min opfattelse, at vi er ved at betræde en meget mere frugtbar vej end hidtil.

Jeg har allerede antydnet, at vejen ikke er uden forhindringer, men disse forhindringer kan overvindes ved den energiske indsats og den dygtighed, som altid har karakteriseret dansk erhvervsliv, og regeringen er for sit vedkommende indstillet på at medvirke i bestræbelserne for, at dansk erhvervsliv får bedre fodfæste inden for de multilaterale organisationer og får større del i de leverancer, som finansieres af disses midler, som vi jo ikke mindst selv bidrager til.

Der er allerede gjort noget, men der kan gøres mere, og der vil blive gjort mere. Uden erhvervslivets aktive medvirken går det imidlertid ikke, og det erkendes nu også i meget høj grad af vore erhvervsvirksomheder.

Lasse Budtz (S):

De to forslag, vi behandler i dag, har et fælles sigte, som ministeren har fremhævet, nemlig at ændre den danske u-landsbistand enten helt eller delvis.

Fremskridtspartiet foreslår, at dansk u-landsbistand i fremtiden udelukkende skal bestå af bundne statslån, de konservative vil forøge de bundne lån.

Socialdemokratiet må naturligvis, som enhver kan regne ud på forhånd, klart afvise begge forslag, men jeg finder det dog rimeligt at konstatere, at der er en betydelig kvalitetsforskel i forslagene. De konservative synes også at erkende, hvor flertallet befinder sig i dette ting i forbindelse med u-landspolitikken. Fremskridtspartiets forslag er nok en gang en tom demonstration uden chance for resultater, heldigvis.

Som formanden for u-landsstyrelsen, Chr. Kelm-Hansen, gang på gang og fuldkommen rigtigt har fremhævet, skal den danske u-landsbistand ikke bruges til at løse vore hjemlige problemer. Det ville være i strid ikke alene med lovens ånd, men i højeste grad også med lovens bogstav. Bistanden ydes af hensyn til u-landene – færdig!

Hvis vi fulgte fremskridtspartiets forslag – og det gælder desværre også i vid udstrækning det konservative forslag – ville vi altså, som ministeren sagde, handle imod u-landenes interesser, men det ville også betyde en komplet omlægning af vores FN-politik, og det ville medføre, at vi svigtede FNs internationale særorganisationer, som u-landene i meget høj grad sætter deres lid til og får en meget betydelig hjælp fra.

En hel eller delvis afskaffelse af vore bidrag til de internationale organisationer – og det er jo det, de to forslag indebærer – ville med andre ord direkte skade vort forhold til u-landene, og et dårligt forhold til u-landene ville medføre en forringelse af vores eksport og dermed af vores beskæftigelse, mens motiveringen for de to forslag påstås netop at være det modsatte, at man vil hjælpe eksporten og beskæftigelsen.

U-landenes principielle ønsker er netop ikke bundne statslån, men ubundne lån, direkte hjælp og hjælp via de internationale organisationer. Det er en selvfølge, at kan den danske u-landsbistand gavne industrien og eksporten og dermed beskæftigelsen, er dette da glimrende, men en ensidig omlægning til bundne statslån ville være i direkte strid med de bestræbelser, der i disse år gøres for at skabe et bedre forhold politisk og økonomisk mellem den rige og den fattige verden og en bedre social udligning, hvortil altså kommer, at en meget betydelig del af dansk u-landsbistand, der netop tager sigte på at hjælpe befolkningerne og helst den fattigste del af dem, helt vil forsvinde efter